

การใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อพัฒนาทักษะ การอ่านในใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

Using Language Experience as a Teaching Aid to Develop a Silent Reading Skill of the Fourth Grade Students

สุนันtha มั่นเศรษฐวิทย์¹

Sunantha Munsetavit

ABSTRACT

It is obvious that a major problem of teaching silent reading is unsufficiency of reading materials. Teachers do not understand how to use language experience as a teaching aid to develop reading skills. Therefore, the objectives of this study are : to construct silent reading pattern drills by using the language experience of students, which their readability adapted for the appropriation of the fourth graders; to compare the silent reading achievement between the experimental and control groups; and to analyze the differences of pattern drill scores in the high, middle and low groups.

Samples were the fourth grade students at the Kasetsart University Laboratory School and Wat Sameannari School. Intellectual function tests were evaluated students' readability divided into three levels with high, median and low readability in experimental and control groups. Then, pretests were administered to both groups. Next, ten reading pattern drills were given to the experimental groups, while the ordinary methods were given to the control groups. Finally, posttests were administered to both the experimental and control groups.

The results reveal that : first, the silent reading pattern drills are good appropriate readability for the fourth grade students. Second, the silent reading achievement between the experimental and control groups are significant differences at the .01 level. Finally, the pattern drill scores of students in high, middle and low groups are significant different at the .01 level.

The suggestions for teachers and researchers are as follows : They should use language experience as teaching aids to develop both critical writing and reading of students in each level. In addition, they should compare reading rates of students in high, middle and low groups in order to increase the rate of reading content and exercises.

¹โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
The Kasetsart University Laboratory School

บทคัดย่อ

ปัญหาสำคัญของการสอนอ่านในใจ คือ สื่อที่ใช้พัฒนาการอ่านมีไม่เพียงพอ โดยครูไม่รู้จักใช้ประสิทธิภาพทางภาษาเป็นสื่อพัฒนาการอ่าน ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือการสร้างแบบฝึกการอ่านในใจโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการอ่านในใจระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกของนักเรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านสูง กลาง และต่ำ

วิธีการวิจัย นำแบบทดสอบก่อนเรียนไปทำการทดสอบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และโรงเรียนวัดเสมียนนารี นักเรียนเหล่านี้มีระดับความสามารถในการอ่านสูง กลาง และต่ำซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบวัดปัญญาของ Wechsler ซึ่งปรับใช้ให้เหมาะสมกับภาษาไทยโดย Munseavith (1982) ต่อมาได้ดำเนินการฝึกกลุ่มทดลองโดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนกลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีปกติ เมื่อฝึกครบ 10 ครั้ง จึงทดสอบหลังเรียนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ผลการวิจัย แบบฝึกที่สร้างขึ้นโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความเหมาะสมกับระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียน สัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และคะแนนแบบฝึกการอ่านในใจ 10 ชุด แยกตามระดับความสามารถในการอ่านของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ ครูและผู้วิจัยควรใช้ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนเป็นสื่อเพื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ควบคู่กับการนำมาใช้พัฒนาการอ่านของ

นักเรียน และควรเปรียบเทียบอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนทั้งกลุ่มสูง กลาง และต่ำ เพื่อพัฒนาอัตราเร็วในการอ่านเนื้อเรื่องและการทำแบบฝึกหัด

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ประสบการณ์ทางภาษา หมายถึง ภาษาที่ได้จากการที่บุคคลได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง หรือจากการฟัง การสนทนา การอ่าน และการเขียน ประสบการณ์ทางภาษามีความสำคัญต่อการเรียนภาษาทุกภาษา หากผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษามากก็จะช่วยให้บุคคลนั้นมีการพัฒนาการในการเรียนภาษาได้รวดเร็ว (Stauffer, 1980) แต่ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับ ดังนั้น การคัดเลือกประสบการณ์จึงเป็นสิ่งจำเป็นและอยู่ในความรับผิดชอบของผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้แก่ครูและผู้ปกครอง (Piaget, 1965) โดยทั่วไป ประสบการณ์ทางภาษาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ภาษาที่ใช้แทนรูปธรรมกับภาษาที่ใช้แทนนามธรรม หากผู้เรียนรู้จักคำที่มาจากประสบการณ์ทั้งสองประเภทแล้วก็จะสามารถนำมาใช้พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน Britton (1970) ได้ทำการสำรวจการอ่านของนักเรียนอเมริกันอินเดียในระดับประถมศึกษา ปรากฏผลว่า มีนักเรียนเพียงร้อยละ 30 ที่สามารถอ่านจับใจความได้ ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 70 มีปัญหาไม่รู้จักคำ แม้จะมีภาพประกอบความหมายก็ยังไม่เข้าใจ สาเหตุเนื่องจากมีประสบการณ์ทางภาษาอยู่ในขอบเขตที่จำกัด จึงทำให้รู้จักและเข้าใจความหมายของคำน้อย สำหรับปัญหาที่พบเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของไทย คือความไม่เพียงพอของสื่อการสอนทั้งนี้เป็นเพราะความจำกัดของงบประมาณ ด้วยเหตุนี้การใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน จึงเป็นประโยชน์ยิ่งที่จะช่วยประหยัดงบประมาณ อีกทั้งยังช่วยให้แก่นักเรียนได้รู้จักแบ่งปันประสบการณ์ทางภาษาซึ่งกันและกัน และช่วยให้

นักเรียนได้พัฒนาในด้านความคิด รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น ครูจึงควรรู้วิธีที่จะคัดเลือกประสบการณ์ให้เหมาะสมกับการที่จะนำมาใช้พัฒนาการอ่าน การวิจัยเรื่องนี้จึงเป็นแนวทางที่ควรจะนำไปใช้ประโยชน์ต่อการจัดประสบการณ์ทางภาษาให้เหมาะสมกับความสนใจและความต้องการเพื่อพัฒนาการอ่านของนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. สร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง
3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มควบคุม
4. เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
5. วิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่าน 10 ชุด

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านสูง กลาง และต่ำ ซึ่งใช้แบบทดสอบวัดปัญญาเป็นเครื่องมือในการจัดกลุ่มได้
2. เนื้อเรื่องในแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมทั้งแบบฝึกได้ใช้หลักของ Fry (1977) ซึ่งประยุกต์ใช้กับภาษาไทย โดย Munsegvith (1982) ปรับความยากง่ายของส่วนคำและประโยคให้ตรงกับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. คำถามและตัวเลือกที่เป็นแบบทดสอบและแบบฝึกหัดจะใช้เกณฑ์ 6 ชั้น (Bloom, 1956) คือ วัดความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ ร้อยละ 50 วัดการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ร้อยละ 50
4. การวิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลในการอ่านได้แยก

เป็นกลุ่มสูง กลาง ต่ำ ตามระดับความสามารถในการอ่าน

สมมติฐาน

1. คะแนนการอ่านในใจก่อนเรียนกับหลังเรียนของกลุ่มทดลองแยกตามระดับความสามารถแตกต่างกัน
2. คะแนนการอ่านในใจก่อนเรียนกับหลังเรียนของกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน
3. สัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกัน
4. คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดการอ่านในใจ 10 ชุดของกลุ่มทดลองแตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการอ่านในใจให้มีประสิทธิภาพในการอ่านสูงขึ้น
2. นักเรียนมีโอกาพัฒนาทักษะการเขียนควบคู่กับการพัฒนาทักษะการอ่านในใจ
3. ครูนำวิธีการสร้างแบบฝึกโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาเป็นสื่อพัฒนาการอ่านในใจของนักเรียนให้สูงขึ้น
4. ผู้บริหารเผยแพร่วิธีการให้ครูได้นำไปสร้างเป็นสื่อการสอนในระดับชั้นอื่น ๆ และวิชาอื่น ๆ บ้างเพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณ

การตรวจเอกสาร

ประสบการณ์ทางภาษาช่วยพัฒนาการอ่านในใจ Allport (1961) ได้กล่าวถึงความแตกต่างของประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนในระดับประถมศึกษาว่า “เป็นผลมาจากสภาพการเลี้ยงดูและสิ่งแวดล้อมทางบ้าน หากได้มีการนำประสบการณ์เหล่านั้นมาจัดให้เป็นหมวดหมู่เพื่อนำไปพัฒนาการเรียนภาษาแล้ว ก็จะเป็นการสร้างสรรคิให้รู้จักคำใหม่ด้วย การสอนอ่านที่จะทำให้เกิดผลดีนั้นจำเป็นต้องใช้สื่อการสอนที่เร้าความสนใจและควรเลือกใช้ให้สอดคล้องกับพื้นฐานความต้องการ

ของนักเรียนในแต่ละระดับชั้นด้วย” Stauffer (1980) จึงได้เสนอว่า “การให้นักเรียนได้เขียนเรื่องจากประสบการณ์ของตนเองแล้วนำมาแลกเปลี่ยนกันอ่าน ก็จะเป็นทางหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนได้รู้จักที่อยู่ของคำต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เพราะผู้เขียนกับผู้อ่านอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน การใช้ถ้อยคำต่าง ๆ จึงทำให้ผู้อ่านจะสื่อความหมายได้เข้าใจ” การเสนอเรื่องจากประสบการณ์มักจะมีเหตุการณ์ที่แปลกและใหม่ ซึ่งผู้อ่านบางคนไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นมาก่อน ดังนั้นการที่จะให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจ Smith (1978) จึงเห็นว่า “ควรให้ผู้เขียนเรื่องแนะนำคำใหม่ ให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจความหมาย รวมทั้งการออกเสียงที่ถูกต้อง” วิธีการดังกล่าวจะช่วยให้อ่านเข้าใจแนวคิดได้เร็วขึ้น สำหรับคำใหม่ที่แนะนำควรจัดทำเป็น 2 วิธี คือ เสนอความหมายด้วยการใช้ภาษาสำหรับคำที่เกี่ยวข้องกับรูปธรรม และเสนอความหมายโดยใช้ประโยคสำหรับคำที่เป็นนามธรรม ควรให้ความหมายในสองลักษณะดังกล่าว Seashore (1948) ได้เน้นว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาทักษะการอ่านในใจ เพราะการเข้าใจความหมายของคำใหม่ที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคยก่อนนั้นจะช่วยให้อ่านและเข้าใจเรื่องในเวลาที่เร็วขึ้น

การอ่านในใจเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกันระหว่างประสบการณ์เก่ากับประสบการณ์ใหม่ ความเกี่ยวข้องหรือความสัมพันธ์ Trabasso (Lapp and Flood, 1978) ได้แสดงไว้ในทฤษฎีการอ่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ 1) ชั้นรับรู้สารที่อ่าน 2) ชั้นเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ใหม่กับประสบการณ์เดิมว่าคล้ายหรือแตกต่างกันอย่างไร และ 3) ชั้นตัดสินใจว่าความจริงที่ควรเชื่อถือได้หรือไม่ ประสบการณ์จึงมีความสำคัญต่อการอ่าน ส่วนประสบการณ์เดิมของเด็กจะเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ จึงจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจสารหรือเรื่องราวได้รวดเร็ว แต่ทั้งนี้ ผู้อ่านจะต้องรู้จักชนิด หน้าที่

และความหมายของคำ ซึ่งตรงกับทฤษฎีของ Rumelhart (Lapp and Flood, 1978) ที่เน้นความสัมพันธ์ของการรู้จักชนิด หน้าที่ และความหมายของคำทฤษฎีการอ่านทั้งสองทฤษฎีดังกล่าวจึงเป็นพื้นฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์อันจะนำไปสู่ความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และโรงเรียนวัดเสมียนนารี จำนวน 180 คน ซึ่งได้มาจากการใช้แบบทดสอบวัดปัญญาคัดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้มาให้เป็นคะแนนมาตรฐาน (T-scores) โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับสูง กลาง และต่ำ ระดับละ 60 คน ชาย 30 คน และหญิง 30 คน โดยในจำนวนนี้ได้จับสลากเพื่อแยกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ระดับละ ชาย 15 คน และหญิง 15 คน รวมเป็น 30 คนทุกระดับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบวัดปัญญา 5 ฉบับ ฉบับที่ 1 วัดความเข้าใจความหมายและการใช้คำ ฉบับที่ 2 วัดการหาความสัมพันธ์ของรูปร่าง ฉบับที่ 3 วัดการคิดหาเหตุผล ฉบับที่ 4 วัดการเรียงลำดับตัวเลข และฉบับที่ 5 วัดการแก้ปัญหา แต่ละฉบับมี 20 ข้อ เครื่องมือชุดนี้ Munsetavith (1982) ได้ปรับของ Wechsler มาใช้กับภาษาไทย ใช้วัดความสามารถทางภาษาโดยนำคะแนนมาจัดกลุ่มเป็นสูง กลาง และต่ำ นอกจากนี้ ยังมีแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลก่อนเรียนและหลังเรียนชุดละ 2 เรื่อง แต่ละเรื่องมีข้อทดสอบ 12 ข้อ มีค่าความเที่ยงในช่วง 0.65-0.81 เครื่องมือชุดสุดท้ายเป็นแบบฝึกการอ่านในใจสร้างโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเขียนเรื่องที่ตนเคยมีประสบการณ์และมีความรู้สึกประทับใจหรือพึงใจจากเหตุการณ์เหล่านั้น เรื่องที่เขียนแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ งานอดิเรกและการท่องเที่ยว แล้วสุ่มเรื่องมาประเภทละ 5 เหตุการณ์ ปรับภาษาและความยากง่ายโดยใช้หลักของ Fry (1977) ซึ่งปรับใช้กับภาษาไทย โดย Munsetavith (1982) นำเรื่องมาสร้างเป็นแบบฝึกหัดเรื่องละ 12 ข้อ แล้วนำไปหาประสิทธิภาพกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร มีค่าความเที่ยงอยู่ในขอบเขต 0.72-0.81

วิธีดำเนินการ

1. ทดสอบก่อนเรียนนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจชุดที่ 1
2. ใช้แบบฝึกการอ่านในใจกับกลุ่มทดลองโดยแยกฝึกเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ใช้เวลาฝึก 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมให้เรียนโดยวิธีปกติ
3. ทดสอบหลังเรียนทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจชุดที่ 2

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมและเปรียบเทียบ

สัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test (Ferguson, 1976) นอกจากนั้น ยังวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกการอ่านในใจ 10 ชุด โดยใช้ Analysis of variance in a one factor design (Roberts, 1979)

ผล

1. คะแนนการอ่านในใจก่อนฝึกและหลังฝึกนักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งแยกเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จาก Table 1 ค่า t ที่ได้จากการคำนวณของกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ทั้งแบบทดสอบเรื่องที่ 1 และเรื่องที่ 2 มีค่ามากกว่า t จากตาราง แสดงว่าคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียน ทั้งสามกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นักเรียนกลุ่มสูง กลาง และต่ำของกลุ่มทดลอง มีพัฒนาการในการอ่านในใจสูงขึ้นภายหลังที่ได้รับการฝึกอ่านโดยใช้ประสบการณ์ทางภาษา

2. คะแนนการอ่านในใจก่อนเรียนและหลังเรียนนักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งแยกเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จาก Table 2 ค่า t ที่ได้จากการคำนวณของกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ทั้งแบบทดสอบเรื่องที่ 1 และเรื่องที่ 2 มีค่าน้อยกว่า t จากตาราง แสดงว่าคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นักเรียนกลุ่มสูง กลาง และต่ำ

Table 1 Match paired T-test results for three group students, high, median and low in the experimental groups

Group	n	Test ₁		Test ₂	
		\bar{d}_1	t_1	\bar{d}_2	t_2
High	30	3.56	10.78*	4.03	21.21*
Median	30	2.43	7.14*	2.90	65.90*
Low	30	2.33	58.15*	2.33	62.97*

.01 $t_{29} = 2.76$ $P^* < .01$

Table 2 Match paired T-test results for three group students, high, median and low in the control groups

Group	n	Test ₁		Test ₂	
		\bar{d}_1	t_1	\bar{d}_2	t_2
High	30	2.56	2.60	2.51	2.65
Median	30	0.77	2.41	1.38	2.36
Low	30	0.71	1.75	0.92	1.68

.01 $t_{29} = 2.76$

Table 3 Pooled variance T-test results between the experimental groups and the control groups

	High		Test ₁ Median		Low		High		Test ₂ Median		Low	
	E	C	E	C	E	C	E	C	E	C	E	C
\bar{X}	11.16	10.45	8.66	7.35	7.33	6.10	11.20	10.05	9.33	8.15	7.50	6.40
s^2	0.68	1.51	1.73	1.82	2.07	2.58	0.62	1.12	3.01	2.89	2.05	1.89
t	2.63		3.81*		3.12*		4.78*		2.67*		3.04*	

.01 $t_{58} = 2.66$ $P^* < .01$

E = Experimental group

C = Control group

ของกลุ่มควบคุมมีพัฒนาการในการอ่านในใจน้อยมาก

3. สัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จาก Table 3 t ที่ได้จากการคำนวณของกลุ่มกลางและกลุ่มต่ำที่ทำแบบทดสอบฉบับที่ 1 และกลุ่มสูง กลาง ต่ำ ที่ทำแบบทดสอบฉบับที่ 2 มีค่ามากกว่า t จากตาราง แสดงว่าสัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 มีเพียงกลุ่มสูงในแบบทดสอบฉบับที่ 1 เท่านั้น t มีค่าน้อยกว่าในตารางคือ 2.63 แสดงว่าสัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีความสามารถในการอ่านสูงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

4. คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกการอ่านในใจ 10 ชุด ของกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จาก Table 4 F ที่ได้จากการคำนวณของกลุ่มสูง กลาง และต่ำ มากกว่าค่า F จากตาราง แสดงว่าคะแนนที่ได้จากการอ่าน 10 ชุด ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ทั้งกลุ่มสูง กลาง และต่ำ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

วิจารณ์

การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองทั้งกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ปรากฏผลว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นความก้าวหน้าในการอ่านในใจของนักเรียนทุกกลุ่ม

Table 4 Analysis of variance results in the experimental groups

	High				Median				Low			
	df	SS	MS	F	df	SS	MS	F	df	SS	MS	F
SSbg	9	264.70	29.41	22.01*	9	80.73	8.97	3.43*	9	118.14	13.13	4.32*
SSwg	290	387.69	1.34		290	759.42	2.62		290	882.06	3.04	
SS _t	299	652.39			299	840.15			299	1,000.20		

.01 F 9, 290 = 2.56, P* < 2.56

เมื่อได้รับการฝึกอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกจากประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วช่วยให้มีพัฒนาการสูงขึ้น ตรงกันข้ามกับกลุ่มควบคุม ซึ่งเรียนโดยวิธีสอนตามปกติ มิได้แทรกบทฝึกในการสอน ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนของกลุ่มควบคุมทั้งกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เพราะกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านในใจ ครูมุ่งสอนตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหนังสือแบบเรียนซึ่งยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่านในใจประสบการณ์ทางภาษาที่ได้รับยังอยู่ในวงจำกัด ผลการทดลองครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Otto (1985) ซึ่งได้ทำการทดลองกับนักเรียนอเมริกัน-อินเดีย โดยใช้หนังสืออ่านประกอบที่สร้างจากประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนเหล่านั้น ภายหลังการฝึกอ่านประมาณ 1 ภาคการศึกษา นักเรียนอเมริกัน-อินเดียมีพัฒนาการในการอ่านสูงขึ้น นอกจากนี้ Bullington (Stauffer, 1980) ก็ได้ศึกษาในเชิงทดลองโดยเปรียบเทียบการใช้ประสบการณ์ทางภาษาพัฒนาการอ่านในกลุ่มทดลอง ส่วนกลุ่มควบคุมให้เรียนโดยวิธีปกติ ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีพัฒนาการอ่านในใจสูงกว่ากลุ่มควบคุม ผลการวิจัยของนักการศึกษาดังกล่าวดำเนินสนับสนุนผลการวิจัยเรื่องนี้ ซึ่งมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่านระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ใน

กลุ่มกลางและกลุ่มต่ำของแบบทดสอบหลังเรียนฉบับที่ 1 ส่วนแบบทดสอบฉบับที่ 2 แตกต่างกันทุกกลุ่ม นักเรียนกลุ่มทดลองมีประสบการณ์ทางภาษามากขึ้น โดยรู้จักคำใหม่และมีการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังได้รับความรู้จากเรื่องราวที่อ่านด้วย

สำหรับการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่านในใจระหว่างกลุ่มสูงของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เป็นเพราะนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการอ่านสูง จึงค้นคว้าหาประสบการณ์เพิ่มเติมจากการอ่านด้วยตนเอง อีกทั้งการฝึกอ่านในใจใช้เวลาเพียง 10 ครั้ง จึงทำให้ไม่ปรากฏความแตกต่างระหว่างคะแนนทั้งสองกลุ่ม

การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนแบบฝึกการอ่านในใจทั้ง 10 ชุด ปรากฏว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทั้งกลุ่มสูง กลาง และต่ำ เมื่อฝึกครบ 10 ครั้ง พัฒนาการในการอ่านค่อย ๆ สูงขึ้นทุกกลุ่ม แม้ว่ากลุ่มสูงของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะไม่แตกต่างกัน แต่กลุ่มทดลองก็มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่าการใช้ประสบการณ์ทางภาษาช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการในการอ่านในใจดีขึ้นเป็นลำดับ

อนึ่ง เรื่องที่ใช้อ่านเป็นเรื่องที่ได้มาจากประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียน นอกจากจะใช้ฝึกทักษะการอ่านในใจแล้วยังช่วยฝึกทักษะการเขียน นักเรียนได้รวบรวมความคิดของตนออกมาเป็นเรื่องราวเพื่อ

สื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของตน การวิจัยเรื่องนี้ได้ปรับเรื่องให้มีความยากง่ายเท่ากับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้หลักของ Fry (1977) ซึ่งประยุกต์ใช้กับภาษาไทยโดย Munsetavith (1982) ทำให้ปรากฏผลว่านักเรียนกลุ่มสูงซึ่งมีความสามารถในการอ่านสูงกว่าระดับชั้นเรียน ใช้เวลาการอ่านเร็วที่สุด รองลงมาเป็นกลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ตามลำดับ นักเรียนทุกกลุ่มให้ความสนใจเรื่องที่อ่านเพราะเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของเพื่อนที่อยู่ในวัยเดียวกับตน นักเรียนกลุ่มต่ำแม้จะใช้เวลาอ่านมากกว่ากลุ่มอื่น แต่ก็สามารถทำความเข้าใจเนื้อเรื่องโดยอาศัยการเดาเหตุการณ์จากความหมายของถ้อยคำและประโยคที่ใกล้เคียง

จากการวิจัยเรื่องนี้จึงสรุปได้ว่าผลของการวิจัยตรงกับวัตถุประสงค์ ด้วยเหตุนี้ ครูจึงควรนำประสบการณ์ทางภาษามาใช้พัฒนาการเรียนภาษาของนักเรียน เพราะเหมาะสมกับวัย ความสนใจ และความต้องการ ทั้งยังเป็นการพัฒนาเพื่อสร้างและใช้สื่อที่เหมาะสมกับนักเรียนอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2526. *เอกสารคำสอนวิชา กศ. ภท. 525 ปัญหาการอ่าน*. ภาควิชาการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- Allport, G.W. 1961. *Pattern and Growth in Personality*. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Bloom, B.S. 1956. *Taxonomy of Education Objectives Handbook I : Cognitive Domain*. New York : David Mckay Co.
- Britton, James. 1970. *Language and Learning*. Baltimore : Penguin Books.
- Bullington, T. 1980. Cited in Russell G. Stauffer. *The Language Experience Approach to the Teaching Reading*. New York : Harper and Rom Publishers.
- Ferguson, G.A. 1976. *Statistical Analysis in Psychology and Education*. Tekyo : McGraw Hill Kogabusha.
- Fry, E. "Fry's Readability Graph : Clarification, Validity and Extension to Level 17." *Journal of Reading*. 6(December, 1977), 242-254.
- Lapp, D., and J. Flood. 1978. *Teaching Reading to Every Child*. New York : Macmillan Publishing.
- Munsegvith, S. 1982. *A Descriptive Study in the Use of Folktales as a Supplement to a Developmental Reading Program for Non-Thai-Speaking Children in Thailand's Primary Grades*. State College : The Pennsylvania State University. Doctoral Dissertation, College of Education, The Pennsylvania State University.
- Otto, Q, "Research : Practice Makes Perfect, Always Sometimes, Never." *Journal of Reading*. 2 (November, 1985), 188-191.
- Piaget, J. 1965. *The Language and the Thought of the Child*. New York : John Wiley.
- Roberts, D.M. 1979. *Descriptive and Inferential. Statistical Topics*. Dubuque : Kendall Hunt Publishing Company.
- Seashore, R.H. "The Importance of Vocabulary in Learning Language Skills." *Elementary English*. 25 (March, 1948), 137-152.
- Smith, F. 1978. *Understanding Reading, 2nd, eds*. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Stauffer, R.G. 1980. *The Language Experience Approach to the Teaching Reading*. New York : Harper and Row Publishing